

De bed & breakfast in Rose Harbor

Debbie Macomber

*De bed & breakfast in
Rose Harbor*

1

Vannacht droomde ik over Paul.

Ik denk vaak aan hem – eigenlijk elke dag wel – maar ik had nog niet over hem gedroomd. Het is ironisch dat hij niet meegaat naar de dromenwereld, want voordat ik mijn ogen dichtdoe, fantaseer ik hoe het zou zijn om in zijn armen te liggen. Terwijl ik in slaap val doe ik net of ik tegen hem aan lig. Jammer genoeg zal ik mijn man nooit meer zien, in elk geval niet in dit leven.

Mocht ik al over Paul hebben gedroomd, dan waren de beelden tegen de tijd dat ik wakker werd allang weer vervaagd. Maar deze droom bleef me bij, ik kon me hem herinneren en ik werd er verdrietig maar ook blij van.

Toen ik hoorde dat Paul was omgekomen, stortte mijn wereld in en dacht ik dat ik het niet zou redden. Maar het leven ging door en ik ook. Ik sleepte me voort, de ene na de andere dag, totdat ik eindelijk weer een beetje ging leven.

Nu woon ik in een ander huis, een bed & breakfast. Ongeveer een maand geleden gekocht in Cedar Cove, een gezellig stadje aan de kust, gelegen op de Kitsap Peninsula. Ik heb het pand de naam Rose Harbor Inn gegeven. ‘Rose’ naar mijn echtgenoot Paul Rose, met wie ik nog geen jaar getrouwd ben geweest. Mijn grote liefde, voor wie ik mijn leven lang zal rouwen. ‘Harbor’, haven, omdat ik deze plek als mijn veilige haven beschouw.

O, wat komt dat theatraal over, maar toch is het zo. Hoewel ik leef, normaal functioneer, heb ik soms het gevoel dat ik halfdood ben. Paul zou het vreselijk hebben gevonden, maar het is nu eenmaal zo. Verleden jaar in april, toen Paul aan de andere kant van de wereld streed voor ons land, ben ik samen met hem op een berg gestorven.

Mijn leven was in een enkele tel over. Mijn toekomst was me ont-nomen.

Volgens de boeken over rouwverwerking moet je een jaar wachten voordat je ingrijpende beslissingen neemt. Iedereen zei dat ik er spijt van zou krijgen dat ik mijn baan had opgezegd, dat ik uit Seattle wegging en naar een onbekend stadje verhuisde.

Wat ze niet begrepen was dat de bekende dingen me niet troostten, dat de sleur me geen vreugde bracht. Omdat ik hun mening waardeer, heb ik er toch nog een half jaar mee gewacht. Maar in die tijd veranderde er niets. Ik kreeg steeds meer de aandrang om weg te gaan, een nieuw leven te beginnen. Ik was ervan overtuigd dat ik er dan pas vrede mee zou krijgen en dat dan pas de afschuwelijke pijn in mijn hart af zou nemen.

Mijn zoektocht naar een ander leven begon op internet. Ik bekeek verschillende streken in de Verenigde Staten. Verrassend genoeg lag precies datgene wat ik wilde zowat om de hoek.

Cedar Cove ligt aan de ene kant van de Puget Sound en Seattle aan de andere. Het is een havenstadje, gelegen recht tegenover de Bremer-ton-scheepswerf. Zodra ik de advertentie zag waarin de schattige bed & breakfast te koop werd aangeboden, ging mijn hart als een razende tekeer. Mijn eigen bed & breakfast? Het was nooit in me opgekomen om voor mezelf te beginnen, maar ik moest toch iets doen. En ik vond het altijd al leuk om mensen over de vloer te hebben.

Het huis was schitterend, het had een veranda en een adembene-mend uitzicht op de baai. Ik kon me daar zo op de veranda met Paul zien zitten, terwijl we na het eten koffiedronken en kletsten over wat we die dag hadden gedaan en onze toekomstdromen uiteenzetten. De

foto die erbij stond was vast door een beroepsfotograaf gemaakt die hem vakkundig had bewerkt. Het bestond gewoon niet dat het huis helemaal perfect was.

Maar dat bestond dus wel. Ik kwam met de makelaar aan rijden en viel onmiddellijk als een blok voor de charme van het huis. Het zonlicht viel door de grote ramen met uitzicht op de baai naar binnen en ik voelde me er onmiddellijk thuis. Het was uitstekend geschikt voor de grote omslag in mijn leven.

Hoewel ik Jody McNeal, de makelaar, me netjes liet rondleiden, stond het voor mij als een paal boven water. Deze bed & breakfast was voor mij bedoeld; het had al die maanden in afwachting van mij te koop gestaan. Er waren acht kamers, verdeeld over twee etages, en op de begane grond bevonden zich een grote moderne keuken en een ruime eetkamer. Het huis stamde uit het begin van de twintigste eeuw en had een fantastisch uitzicht op de zee en het haventje. Het pand stond boven op een heuvel en torende boven Cedar Cove uit, waar Harbor Street, de winkelstraat, dwars doorheen kronkelde. Zelfs voordat ik de kans had om de buurt te bekijken, was ik al weg van het stadje.

Het mooiste van het pand vond ik wel de serene rust die op me neerdaalde zodra ik het huis binnenging. Het verdriet, dat ik al die tijd al met me meotorste, leek af te nemen. De pijn werd minder. In plaats daarvan kwam er rust, een vredig gevoel dat ik niet zo gauw onder woorden kon brengen.

Jammer genoeg bleef dat gevoel niet lang hangen en na de rondleiding schoot ik vol. Paul zou ook helemaal weg zijn geweest van dit huis. Maar ik zou de bed & breakfast in mijn eentje moeten runnen. Gelukkig deed de makelaar net of ze niet zag dat ik het moeilijk had.

‘En, wat vind je ervan?’ vroeg Jody zodra we door de voordeur naar buiten liepen.

Ik had de hele tijd geen woord gezegd en ook geen vragen gesteld. ‘Ik koop het.’

Jody boog zich naar me toe alsof ze het niet goed had verstaan. ‘Wat zeg je?’

‘Ik ga een bod uitbrengen.’ Ik twijfelde geen moment, mijn besluit stond vast. De vraagprijs was schappelijk en ik wilde het snel geregeld hebben.

Jody liet de verkoopbrochure van het pand bijna vallen. ‘Moet je er niet even over nadenken?’ vroeg ze. ‘Dit is niet niets, Jo Marie. Vergis je niet, ik wil het huis dolgraag verkopen, maar ik heb nog nooit mee-gemaakt dat iemand zo snel toehapte.’

‘Ik wil er best een nachtje over slapen, als je dat graag wilt, maar het heeft geen zin. Ik weet gewoon dat dit huis voor mij bestemd is.’

Zodra mijn familieleden hoorden dat ik ontslag wilde nemen bij de Columbia Bank en een bed & breakfast wilde kopen, waren ze er als de kippen bij om me van dat voornemen af te brengen, met mijn broer Todd de ingenieur voorop. Ik had mezelf opgewerkt tot assistent-manager bij het Denny Way-filiaal en hij vond het beangstigend dat ik een veelbelovende carrière liet schieten. Todd wist dat ik uiteindelijk de manager zou worden. Ik werkte al bijna vijftien jaar voor de bank; ik was een goede medewerker en mijn toekomst in de financiële wereld zag er rooskleurig uit.

Maar wat niemand begreep was dat mijn leven zoals ik dat kende, zoals ik dat wilde en zoals ik dat had verwacht niet meer bestond. Ik moest mijn leven een andere wending geven om door te kunnen.

Mijn besluit stond vast en de volgende dag deed ik een bod op het huis. De Frelingers, de eigenaars van de b&b, accepteerden mijn bod en binnen een paar weken – net voor de kerst – handelden we bij een notaris de hele rompslomp af. Ik overhandigde hun de cheque en kreeg er de sleutels van het huis voor terug. De Frelingers hadden in de laatste weken van december geen gasten geboekt, aangezien ze de feestdagen bij hun kinderen zouden doorbrengen.

Nadat ik bij de notaris klaar was ging ik even langs bij het stadhuis

om de nieuwe naam, Rose Harbor Inn, van de b&b te laten registreren.

Ik keerde terug naar Seattle en diende de volgende dag mijn ontslag bij de Columbia Bank in. In de kerstvakantie pakte ik in mijn flatje in Seattle mijn spullen in ter voorbereiding van de verhuizing naar de andere kant van de Puget Sound. Het was net alsof ik aan de andere kant van het land ging wonen, ook al ging het in wezen maar om een paar kilometer verderop. Cedar Cove was een heel andere wereld, een pittoresk stadje op de Kitsap Peninsula, ver verwijderd van de hectiek van de grote stad.

Mijn ouders vonden het jammer dat ik niet mee naar Hawaï ging voor de kerst, want het was in onze familie traditie daar elk jaar kerst te vieren. Maar ik had het te druk met de verhuizing, ik moest mijn spullen en die van Paul uitzoeken, inpakken en mijn meubels verkopen. Ik moest bezig blijven, alleen op die manier redde ik het die eerste Kerstmis zonder Paul.

Op de maandag na Nieuwjaar trok ik in het nieuwe huis. De Frelingers hadden alles laten staan, dus ik had alleen maar een paar stoelen, een lamp die van mijn oma was geweest en enkele persoonlijke spullen bij me. Ik was binnen een paar uur klaar met uitpakken. Mijn kamer bevond zich op de begane grond, waar ook de Frelingers hadden gewoond. Er was een open haard en een raam met een breed kozijn waar ik op kon zitten om van het uitzicht te genieten. De kamer was groot genoeg om een bed, nachtkastjes en een linnenkast te kunnen bergen, evenals een bankje dat ik bij de haard zette. Het behang, met witte en lila hortensia's, vond ik schitterend.

Tegen de tijd dat de avond viel was ik doodop. Om acht uur tikte de regen tegen de ramen en de wind floot door de hoge bomen die aan weerskanten van het pand stonden, en ging ik naar bed. Door het slechte weer was het er door het knapperende haardvuur nog knusser. Het was geen moment onwennig, ik voelde me er meteen thuis. Het

huis had me in zijn armen gesloten vanaf het moment dat ik er naar binnen liep.

De lakens waren schoon en gestreken toen ik in bed stapte. Ik kan me niet herinneren dat ik in slaap viel, maar wat me nog wel levendig bijstaat was de droom over Paul.

Tijdens de rouwtherapie was me gezegd dat dromen een belangrijk onderdeel vormen van het genezingsproces. De therapeut beschreef twee verschillende soorten dromen. De eerste soort, die het meest voorkomt, is de droom over onze geliefden, herinneringen die weer tot leven komen.

Bij de tweede soort steekt de geliefde de kloof tussen het leven en de dood over en bezoekt degene die achtergebleven is. Ons werd verteld dat die dromen zijn bedoeld ter geruststelling: degene die is heengegaan verzekert degene die nog leeft ervan dat hij of zij gelukkig is.

Het was acht maanden geleden dat ik bericht had gekregen dat Paul was omgekomen bij een helikopterongeval in de Hindu Kush, een bergketen die zich uitstrekt van het midden van Afghanistan tot Noord-Pakistan. De legerhelikopter was neergeschoten door Al-Qaida of een van zijn bondgenoten bij de taliban. Paul en vijf andere Airborne Rangers waren op slag dood. Vanwege de locatie waar de helikopter was neergekomen, was het niet mogelijk om de lijken te bergen. Het was al moeilijk genoeg om te vernemen dat hij er niet meer was, maar dat ik zijn stoffelijk overschot niet kon begraven, was ronduit hartverscheurend.

Nog dagenlang koesterde ik de hoop dat Paul het toch had overleefd. Ik was ervan overtuigd dat mijn man op de een of andere manier weer bij me terug zou keren. Dat gebeurde niet. Luchtfoto's van de plek van de crash toonden aan dat niemand het had kunnen overleven. Het kwam erop neer dat mijn allerliefste echtgenoot er niet meer was. Hij zou nooit meer thuiskomen en in de periode erna leerde ik dat onder ogen te zien.

Het had heel lang geduurd voordat ik verliefd was geworden. Bijna al mijn vriendinnen trouwden toen ze in de twintig waren en tegen de tijd dat ze een jaar of vijfendertig waren hadden ze een gezin gesticht. Ik was al zes keer petemoei.

Ik was nog steeds vrijgezel toen ik al bijna veertig was. Ik had een druk en gezellig leven en besteedde veel tijd aan mijn werk en mijn ouders. Ik had niet de neiging om me in een huwelijk te storten of naar mijn moeder te luisteren, die erop aandrong dat ik op zoek zou gaan naar een goede man en zei dat ik niet zo kieskeurig moest zijn. Ik had meer dan genoeg afspraakjes maar er zat nooit iemand bij van wie ik de rest van mijn leven kon houden, totdat ik Paul Rose leerde kennen.

Aangezien het zevenendertig jaar duurde voordat ik mijn grote liefde leerde kennen, leek het me stug dat het me nog een keer zou overkomen. Misschien wilde ik ook wel niet meer verliefd worden. Paul Rose was de ideale echtgenoot.

We leerden elkaar kennen bij een footballwedstrijd van de Seahawks. Ik had kaartjes van de bank gekregen en had een vooraanstaande cliënt en zijn vrouw uitgenodigd. Terwijl we plaatsnamen, vielen me de twee mannen met een militair kort kapsel op die naast me zaten. Tijdens de wedstrijd stelde Paul zichzelf en zijn legervriend voor en begon een praatje. Paul vertelde dat hij in Fort Lewis was gelegerd. Net als ik was hij dol op football. Mijn ouders waren fervente aanhangers van de Seahawks en mijn jongere broer Todd en ik waren in Spokane opgegroeid en keken op zondag na het kerkbezoek naar de wedstrijden op tv.

Paul nodigde me die middag uit voor een biertje na de wedstrijd en daarna zagen we elkaar bijna elke dag. We kwamen erachter dat we meer gemeen hadden dan alleen het football, we hadden dezelfde politieke overtuiging, hielden van dezelfde schrijvers en waren dol op Italiaans eten. We waren zelfs allebei verslaafd aan sudoku's maken. We kletsten vaak urenlang. Twee maanden nadat we elkaar hadden le-

ren kennen, werd hij overgeplaatst naar Duitsland, maar de afstand deed geen afbreuk aan onze relatie. Er ging geen dag voorbij dat we niet op de een of andere manier contact hadden, we mailden, sms'ten, skypden, twitterden en noem maar op. Ja, we schreven zelfs brieven met pen en papier. Ik had wel eens gehoord over liefde op het eerste gezicht, maar had dat altijd belachelijk gevonden. Ik ga niet beweren dat het voor Paul en mij wel liefde op het eerste gezicht was, maar het kwam toch wel akelig dicht in de buurt. Al een week na onze kennismaking wist ik dat hij de man was met wie ik zou trouwen. Paul zei dat hij dat ook had, hoewel hij beweerde dat hij het al na het eerste afspraakje wist.

Ik moet toegeven dat de liefde me goed deed. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest. En het viel op ook.

Een jaar geleden, tegen de kerst, pakte Paul het vliegtuig naar Seattle om mijn hand te vragen. Hij ging zelfs eerst naar mijn ouders toe. We waren smoorverliefd. Ik had lang moeten wachten, maar toen ik hem mijn hart schonk, was dat voor alle eeuwigheid.

Pal nadat we in januari in het huwelijksbootje waren gestapt, werd Paul uitgezonden naar Afghanistan. Op 27 april werd de helikopter uit de lucht geschoten en stortte mijn wereld in.

Ik had nog nooit zo veel verdriet gehad en ik kon er niet mee omgaan. Mijn ouders en broer maakten zich grote zorgen. Mijn moeder stelde me voor naar rouwtherapie te gaan. Omdat ik wanhopig graag af wilde van dat grote verdriet, stemde ik toe. Achteraf ben ik blij dat ik de therapie heb gevolgd. Daardoor kon ik mijn dromen beter duiden, en met name de droom die ik kreeg toen ik voor het eerst in de bed & breakfast sliep.

In tegenstelling tot wat ik over dat soort dromen had gehoord, zei Paul niet dat hij gelukkig was. Hij verscheen in volledige uitrusting. Hij werd omgeven door een licht dat zo fel was dat ik amper naar hem kon kijken. Maar evengoed kon ik mijn ogen niet van hem afhouden.

Ik wilde naar hem toe rennen maar was bang dat als ik ook maar een vin verroerde hij als bij toverslag verdwenen zou zijn. Ook al was hij niet echt, ik moest er niet aan denken hem weer kwijt te raken.

Hij zei een tijdje niets. Ik ook niet, omdat ik niet wist wat ik moest zeggen. De tranen schoten me in de ogen en ik sloeg mijn hand voor mijn mond om niet in snikken uit te barsten.

Hij kwam naar me toe en nam me in zijn armen, drukte me dicht tegen zich aan en streelde me troostend over mijn hoofd. Ik hield hem stevig vast en wilde hem niet meer loslaten. Telkens weer fluisterde hij lieve woordjes in mijn oor.

Toen de brok in mijn keel eindelijk weg was keken we elkaar aan. Het was net alsof hij nog leefde en we elkaar een tijd niet hadden gezien. Ik wilde hem van alles vertellen, van alles uitleggen. Ik wist niet dat hij een hoge levensverzekering had afgesloten en aanvankelijk bezorgde het feit dat ik zo veel geld zou krijgen me een schuldgevoel. Was dat niet voor zijn naaste familie bestemd? Maar zijn moeder was overleden en zijn vader was hertrouwd en woonde inmiddels in Australië. Ze hadden niet echt een goede band gehad. De notaris vertelde me dat Paul alles duidelijk had omschreven.

In mijn droom wilde ik Paul vertellen dat ik van het geld een bed & breakfast had gekocht en dat ik het zijn naam had gegeven. Ik was van plan een rozentuin aan te leggen met een bankje en een prieltje. Maar dat vertelde ik hem niet want ik kreeg de indruk dat hij het al wist.

Hij streek het haar uit mijn gezicht en drukte teder een kus op mijn voorhoofd.

‘Je hebt de juiste beslissing genomen,’ fluisterde hij, zijn ogen overstromend van liefde. ‘Ooit zul je weer gelukkig zijn.’

Gelukkig? Dat wilde ik meteen tegenspreken. Het leek mij een onmogelijkheid. Dat soort pijn gaat nooit meer weg. Mijn familie en vrienden hadden moeite gedaan om me te troosten, maar er zijn geen woorden voor zo veel verdriet...

Toch ging ik niet tegen hem in. Ik wilde blijven dromen en was bang dat als ik tegensputterde hij weg zou gaan, en ik wilde dat hij bij me bleef. Er was een vredig gevoel over me neergedaald en mijn hart, dat zwaar had aangevoeld, leek een tikje lichter.

‘Ik weet niet of ik wel zonder je kan leven,’ zei ik, en dat was ook zo.

‘Dat kun je wel degelijk. Je zult zelfs een lang, en mooi leven leiden,’ zei Paul. Hij sprak als de officier die hij was geweest, bevelen gevend waar niet aan getornd kon worden.

‘Je zult weer gelukkig zijn,’ zei hij weer, ‘en dat zal grotendeels komen doordat je de Rose Harbor Inn hebt gekocht.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Natuurlijk was het een droom, maar hij was zo levensecht dat ik wilde geloven dat het werkelijkheid was.

‘Maar...’ Ik wilde hem nog zo veel vragen.

‘De b&b is mijn geschenk aan jou,’ ging Paul door. ‘Twijfel niet, liefste. God zal je helpen.’ En opeens was hij weg.

Ik riep zijn naam, smeekte hem terug te komen en door mijn eigen stem schrok ik wakker. De tranen waren echt en mijn wangen en het kussen waren nat.

Ik bleef nog heel lang in het donker zitten om de aanwezigheid van mijn man te blijven voelen. Uiteindelijk zakte die weg en viel ik zonder het te willen in slaap.

De volgende ochtend kwam ik uit bed en liep ik blootsvoets over de plankenvloer van de gang naar het kantoortje naast de keuken. Ik knipte de bureaulamp aan en bladerde door het reserveringsboek dat de Frelingers me cadeau hadden gedaan. Ik zocht de namen op van de twee gasten die deze week zouden komen.

Joshua Weaver had een week voordat ik de b&b had overgenomen gereserveerd. De vorige eigenaars hadden me daar bij de overdracht op gewezen.

De andere gast heette Abby Kincaid.

Twee gasten.

Paul had gezegd dat de bed & breakfast zijn geschenk aan mij was. Ik zou er alles aan doen om het de twee gasten naar de zin te maken; door mezelf daarop te storten, zou ik gelukkig worden, zoals Paul had toegezegd. En misschien zou ik na verloop van tijd zelfs weer gaan genieten van het leven.

Josh Weaver had niet verwacht dat hij ooit naar Cedar Cove terug zou keren. Hij had twaalf jaar geleden eindexamen gedaan en was sindsdien maar één keer terug geweest, en dat was om de uitvaart bij te wonen van zijn stiefbroer Dylan. Zelfs toen had hij er niet overnacht. Hij had een vroege vlucht genomen, een auto gehuurd, was naar de begrafenis gegaan en meteen daarna weer vertrokken zodat hij op dezelfde dag weer op de bouwplaats in Californië aanwezig was. Hij had zijn stiefvader nauwelijks gesproken.

Aan de andere kant had Richard ook geen moeite gedaan. Dat had Josh ook niet verwacht. Hoewel Dylan en Josh goed bevriend waren, had zijn stiefvader Josh niet gevraagd om een van de slippendragers te zijn. Dat had Josh diep gegriefd. Desondanks had hij toch afscheid willen nemen van zijn stiefbroer.

Nu was Josh weer terug en niet omdat hij graag in Cedar Cove wilde zijn. Het stadje deed hem niets, buiten dat zijn moeder en Dylan er begraven lagen.

Ze scheelden maar een jaar en Josh en Dylan hadden een hechte band gehad. Dylan was een echte wildebras en Josh had zich er altijd over verwonderd dat Dylan nergens bang voor was. Toch was het een grote schok geweest toen hij hoorde dat Dylan bij een motorongeluk omgekomen was. Dat was alweer vijf jaar geleden. Zeven jaar nadat

Richard Lambert hem het huis uit had gegooid zodat Josh het in zijn eentje moest zien te rooien.

Nu leek het erop dat de oude man het niet lang meer zou maken. Josh was alleen maar teruggekomen omdat de Nelsons, Richards burens, hem hadden gebeld. Michelle Nelson en Dylan hadden in dezelfde klas gezeten en Josh een klas hoger. Michelle, een zachtaardig meisje, was sociaal werkende geworden. Josh wist nog dat ze heftig verliefd op Dylan was geweest, maar ze was nogal aan de maat en Dylan zag haar niet zitten. Josh had het idee dat ze voor Richard zorgde omdat ze gek op Dylan was geweest.

‘Het gaat erg slecht met Richard,’ had Michelle hem tijdens het korte telefoongesprek medegedeeld. ‘Als je hem nog wilt spreken, moet je zo snel mogelijk komen.’

Josh had er geen enkele behoefte aan om de oude man te zien. Het enige wat ze gemeen hadden was de hekel die ze aan elkaar hadden. Maar Josh ging toch en wel om twee redenen. Ten eerste zat hij als opzichter even zonder werk. Hij had net een project afgerond en zat te wachten op de volgende opdracht. Ten tweede, hoewel hij het niet echt belangrijk vond en het ook niet snel zag gebeuren, zou hij het toch fijn vinden als hij vrede kon sluiten met Richard. Bovendien waren er een paar dingen die hij uit het huis van zijn stiefvader wilde hebben. Zolang hij toch in Cedar Cove was, wilde hij wat spullen van zijn moeder ophalen. Alleen de dingen waar hij recht op had, niets meer, niets minder.

‘Ik kom zo snel mogelijk,’ had Josh toegezegd.

‘Haast je,’ had Michelle aangedrongen. ‘Richard heeft je nodig.’

Josh had zo’n vermoeden dat zijn stiefvader nog liever doodging dan toe te geven dat hij iemand nodig had, laat staan Josh. Blijkbaar waren de burens vergeten dat Richard Josh een paar maanden na het overlijden van zijn moeder met veel plezier het huis uit had getrapd. Een paar weken voordat Josh eindexamen moest doen. Toen hij vertrok kon hij alleen maar wat kleren en zijn schoolboeken meenemen.

Richard had beweerd dat Josh een dief was. Er was tweehonderd dollar uit zijn portefeuille gestolen en hij was ervan overtuigd dat Josh dat had gedaan. Het punt was dat Josh er totaal niets mee te maken had, en dus kon alleen Dylan de schuldige zijn. Richard zou nooit geloven dat zijn eigen vlees en bloed het had gedaan, dus had Josh de schuld op zich genomen. Maar waar hij geen rekening mee had gehouden, was dat Richard hem zo pal voor het eindexamen de deur zou wijzen.

Achteraf gezien wist Josh dat het gestolen geld alleen maar een smoes was geweest. Richard wilde hem gewoon weg hebben en Josh was daar maar al te graag aan tegemoetgekomen.

Nu was hij weer terug in Cedar Cove, maar terwijl hij zijn pick-up de oprit in reed van het adres dat hij op een stukje papier had gekrabbeld, had hij niet het gevoel dat hij weer thuis was. De b&b was opgedoken toen hij snel op internet naar een logeeradres had gezocht in de buurt van de woning van zijn stiefvader.

Eén ding was meteen al duidelijk: hij zou niet bij Richard logeren. Voor zover dat Josh wist, had Richard geen idee dat hij zou komen, en dat vond Josh prima zo. Als alles naar wens ging, zou hij maar een dag of twee in het stadje hoeven te vertoeven. Hij wilde zo snel mogelijk weer weg zijn. En als Josh Cedar Cove dit keer achter zich liet, was dat wat hem betrof voor de allerlaatste keer.

Hij zette zijn auto op het kleine parkeerplaatsje van de b&b, stapte uit en pakte zijn weekendtas en laptop. De lucht was betrokken en zo te zien zou het gaan regenen, wat in die regio in januari schering en inslag was. De leigrijze lucht paste perfect bij zijn stemming. Hij wilde helemaal niet in Cedar Cove zijn, en hij had er totaal geen behoefte aan zijn stiefvader, die zo'n grondige hekel aan hem had gehad, te zien.

Hij kon maar beter door de zure appel heen bijten, vond hij. Hij liep met zijn bagage het trappetje op en drukte op de bel. Nog geen minuut later deed een vrouw open.

‘Mevrouw Frelinger?’ vroeg hij. Ze was van gemiddelde lengte en een stuk jonger dan hij had verwacht toen hij de kamer reserveerde. Haar dikke bruine haar kwam tot op haar schouder en ze droeg het met een scheiding in het midden. Haar ogen waren helderblauw als een zomerse lucht. Toen hij had gebeld om te reserveren, was de vrouw die hem te woord had gestaan een stuk ouder overgekomen, een jaar of zestig had hij geschat. Deze vrouw was jong, hooguit vijfendertig. Ze had een rood schort aan over een broek en een trui met lange mouwen.

‘Nee, sorry, ik ben Jo Marie Rose. Ik heb onlangs de bed & breakfast van de Frelingers overgenomen. Kom binnen.’ Ze deed een stap opzij zodat hij het grote huis in kon lopen.

Josh kwam de hal in waar het aangenaam warm was. De kleine open haard brandde en het water liep hem in de mond toen de lucht van versgebakken brood zijn neus bereikte. Josh had geen idee wanneer hij voor het laatst vers brood dat zo uit de oven kwam had gerooken. Zijn moeder had zelf brood gebakken, maar dat was heel lang geleden. ‘Wat ruikt dat heerlijk.’

‘Ik ben dol op bakken,’ zei Jo Marie, alsof ze hem een verklaring schuldig was. ‘Hopelijk heb je trek.’

‘Nou en of,’ zei Josh.

‘Je bent mijn eerste gast,’ zei Jo Marie met een stralende glimlach. ‘Welkom.’ Ze wreef zich de handen alsof ze niet goed wist wat ze nu moest doen.

‘Wil je mijn creditcard zien?’ vroeg Josh en hij haalde zijn portefeuille uit zijn zak.

‘O ja, dat is misschien wel zo verstandig.’

Ze ging hem voor via de keuken naar een klein kantoortje. Josh had het vermoeden dat het ooit een voorraadkast was geweest. Hij trok zijn creditcard tevoorschijn.

Jo Marie keek ernaar. ‘Ik schrijf het nummer even over, ik heb vanmiddag een afspraak bij de bank.’ Ze keek hem onzeker aan. ‘Is dat goed?’

‘Ja, hoor,’ zei hij en ze schreef de informatie over en gaf hem toen de creditcard terug.

‘Zou ik de sleutel van mijn kamer kunnen krijgen?’ vroeg hij.

‘Ja, natuurlijk... sorry! Zoals ik al zei ben jij mijn eerste gast.’

Josh vroeg zich af hoe lang ze hier al zat. Jo Marie scheen zijn gedachten te kunnen lezen en zei: ‘De overdracht was net voor de kerst.’

‘Waar zijn de Frelingers naartoe verhuisd?’ Josh kon zich niet herinneren dat hij ze kende uit de tijd dat hij nog in het stadje woonde, maar hij vroeg zich toch af waarom ze het pand hadden verkocht.

Jo Marie liep naar de keuken en tilde de koffiepot in de lucht om te vragen of hij een kopje wilde.

Josh knikte.

‘De Frelingers wilden in een camper rond gaan reizen,’ legde Jo Marie uit. ‘Die was bepakt en bezakt toen ik de bed & breakfast overnam. Ze gaven me de sleutels en reden linea recta naar hun twee dochters in Californië om daar de kerst door te brengen.’

‘Die lieten er geen gras over groeien,’ zei Josh terwijl ze hem een dampende mok koffie aanreikte.

‘Suiker en melk?’ vroeg ze.

‘Nee, zwart.’ Hij was eraan gewend geraakt om koffie zwart te drinken toen hij nog bij Richard woonde.

‘Je mag zelf een kamer uitkiezen,’ zei Jo Marie.

Josh haalde zijn schouders op. ‘Mij maakt het niet uit. Dit is nu niet bepaald een plezierreisje.’

‘O, nee?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Nee, mijn stiefvader is ernstig ziek en ik moet verpleegkundige hulp voor hem regelen.’

‘Wat erg.’

Josh stak zijn hand op om haar medeleven af te weren. ‘We hebben nooit echt een band gehad en konden eerlijk gezegd ook niet goed met elkaar opschieten. Ik doe dit meer uit plichtsgevoel.’

‘Kan ik wat voor je doen?’ bood ze aan.

Josh schudde het hoofd. Alles was al gedaan. Hij had het liefst de hele toestand vermeden, maar helaas was er niemand anders die de verantwoording voor Richard op zich kon nemen.

Jo Marie liet hem een kamer zien op de eerste verdieping. Het had een groot raam met uitzicht op de baai en de scheepswerf er recht tegenover. Er lagen verschillende schepen en een aftands vliegdekschip en de lucht paste uitstekend bij het grijs van de marineboten.

Richard had bijna zijn hele leven op de scheepswerf gewerkt, wist Josh. Tijdens de Vietnamoorlog had hij bij de marine gezeten en nadat hij eervol was ontslagen, had hij als lasser werk gekregen in Bremerton. Dylan had tot zijn dood ook voor de scheepswerf gewerkt.

Josh zette een stap naar achteren en nam geen moeite zijn tas uit te pakken. Hij pakte zijn mobieltje en controleerde of hij e-mails had gekregen, en dan met name over de volgende opdracht. Hij was zelfs nog niet bij Richard langs geweest of hij zat zijn ontsnapping al voor te bereiden.

Het eerste mailtje was van Michelle Nelson, zijn vroegere buurmeisje. Ze had het een paar uur eerder verstuurd.

Josh las het bericht.

Van: Michelle Nelson (NelsonM@wavecable.net)

Datum: 12 januari

Aan: JoshWeaver@sandiegonet.com

Onderwerp: Welkom thuis

Beste Josh,

Ik verwacht je elk moment in Cedar Cove en ik wil je graag zo snel mogelijk spreken. Mijn ouders zijn bij mijn broer in Arizona op visite (hij is net vader geworden) en ik blijf zolang in hun huis om voor de hond te zorgen en om op Richard te letten. Ik heb een paar dagen vrij, dus bel me zodra je in de bed & break-

fast bent gearriveerd en dan ga ik met je mee naar Richard, als je dat wilt.

Michelle

360 555 8756

Josh zakte onderuit in de stoel en sloeg zijn armen over elkaar. Hij wist nog hoe gênant zijn stiefbroer het had gevonden dat Michelle een oogje op hem had. Toch was Dylan nooit gemeen tegen Michelle geweest, in tegenstelling tot een paar knulletjes op school die haar uitscholden en gemene opmerkingen plaatsten.

Hij stelde het op prijs dat ze met hem mee wilde gaan naar Richard. Het zou heel fijn zijn als er iemand als buffer optrad. Josh toetste het telefoonnummer van Michelle in en ze nam bijna onmiddellijk op.

‘Hoi, Michelle, met Josh.’

‘O, Josh. Lieve hemel, wat leuk om je stem weer eens te horen. Hoe gaat het met je?’

‘Goed, hoor.’ Michelles enthousiasme was hartverwarmend. Hij had niet verwacht dat iemand blij zou zijn met het feit dat hij weer terug was. Hoewel Josh op de middelbare school een hoop vrienden had gehad, had hij met niemand contact gehouden. Na het eindexamen was hij bij het leger gegaan en hij was bijna onmiddellijk naar een opleidingskamp gestuurd. Na het leger was hij voor een bouwbedrijf gaan werken en had hij zich opgewerkt tot projectmanager. Hij vond het niet erg om te reizen, dus trok hij van de ene naar de andere stad, van de ene naar de andere opdracht en bleef nooit ergens langer dan twee maanden hangen. Hij was bijna overal wel geweest in het land en had zich nergens gesetteld. Dat zou ooit wel gebeuren, nam hij aan, maar voorlopig had hij daar nog geen behoefte aan.

‘Zo te horen gaat het goed met je,’ ging Michelle door met zachte stem, een tikje aangedaan vanwege hun vroegere vriendschap.

‘Ja, met jou ook?’ mompelde hij. Josh had Michelle graag gemogen, hoewel hij het sneu voor haar vond dat ze dik was. ‘Ik neem aan